

Intervju in avtorizacija

Intervju in avtorizacija

Simona Zatler in Jaka Repanšek

UVODNO

Dileme, ki se pojavljajo glede avtorizacije intervjuja, so med predstavniki sedme sile in v širši javnosti pogoste in dostikrat tudi precej pereče. Novinarji se pri svojem delu pogosto znajdejo pred dilemo, kako odgovoriti na zahteve intervjuvanca, ki želi besedilo intervjuja pred objavo pregledati in odobriti.

Pogosto se »pregled« izlušči v »popravljanje vsebine navedb« in »odobritev« v »pogojevanje dovoljenja za objavo«. Dejansko podane izjave tako po »avtorizaciji« dostikrat postanejo pravi zmazki, brez glave in repa ter se pogosto zelo oddaljijo od resnično povedanega med potekom intervjuja.

Bistvo razprav glede definicije pojma avtorizacije in njegove uporabe v praksi je zagotoviti intervjuju mesto, ki mu gre med novinarskimi zvrstmi. Prav napačno razumevanje pojma avtorizacije, ki se dostikrat konča v pritiskih oseb, ki jih novinar intervjuja, ter razne grožnje s tožbo ali pogojevanjem nadaljnjega sodelovanja, postavljajo novinarje pred težke dileme: ali privoliti v zahteve intervjuvanca ali...?

POJEM AVTORIZACIJE

Uvodna opredelitev pojma avtorizacije ne more mimo dejstva, da tega pojma v zakonodaji, ki ureja delovanje medijev, ni zaslediti. Avtorizacija je oredeljena le v kodeksu novinarske etike, z namenom (kot zbirko etičnih načel stroke) okrepiti zavest, da mora vesten novinar preveriti vsa dejstva in se raje odreči temu, da bi objavil nepotrjeno ali dvomljivo informacijo, kot da bi prizadel osebno čast kakega človeka. In prav zagotavljanju posredovanja resničnih in točnih informacij naj bi služil tudi institut avtorizacije besedila pred objavo intervjuja. Avtorizacija je torej standard novinarskega poklica in ne zakonsko ali podzakonsko določilo. Kot takega ga definirajo tudi različni avtorji, ki so se ali se v svojih delih ukvarjajo z vprašanji novinarske etike.

V Slovarju slovenskega knjižnega jezika¹ je avtorizacija opredeljena kot, »uradno dovoljenje, potrdilo, pooblastilo«, v založništvu pa to pomeni »avtorjevo dovoljenje za prevod ali priredbo njegovega dela,

¹ Slovar slovenskega knjižnega jezika (SSKJ), DZS, d.d., 2000

na primer avtorizacija romana.« Tej definiciji se pridružuje tudi Pravni terminološki slovar SAZU² ter skopo tudi Veliki splošni leksikon³.

Iz omenjenih definicij lahko izluščimo samo nekatere prvine, ki se zdijo praksi novinarskega poročanja oziroma intervjujem najbližje: »avtorizacija je avtorjevo dovoljenje oziroma potrditev, povezano z objavo«.

Pomembneje od tega je seveda, kako se pojem avtorizacije novinarskega intervjuja uporablja v praksi, katere vodila so zapisana v kodeksu novinarske etike. Slovenski kodeks namreč govori o avtorizaciji, vendar vsebinske definicije tega pojma ne določa. Slednje postane pomembno, ko tehtamo vsebinski in količinski poseg intervjuvanca v besedilo, ki je predmet avtorizacije.

INTERVJU IN NJEGOVA »AVTORIZACIJA«

Poskus natančnejše opredelitve pojma »avtorizacije« novinarskih intervjujev v slovenskem prostoru ne more mimo same narave intervjuja, ki je postal ena temeljnih poročevalskih tehnik sodobnega časa. Za potrebe tega prispevka lahko intervjuvanje definiramo kot postavljanje vprašanj. Na takšen način novinar zbere veliko informacij, ki pa jih nato lahko uporabi na različne načine. Odvisno predvsem od njihovih delovnih metod in osebe, ki jo intervjuja. Glede na to ločimo različne tipe intervjujev, ki jih posamezni avtorji različno razvrščajo in jim tudi pripisujejo različne značilnosti; tu pa naj za prikaz podamo le Hohenbergerjevo razvrstitev: novičarski intervju, priložnostni intervju, anketa, osebostni intervju, telefonski intervju in pripravljena vprašanja. Skupno vsem razvrstitvam je, da gre pri intervjuju za dogovor med sogovornikom in novinarjem; neizrečena vsebina takšnega dogovora je, da bo sogovornik podal informacije ali svoje videnje oz. razumevanje dogodkov in da bodo njegove/njene besede uporabljene v zgodbi; na drugi strani novinar obljubi, da bodo njegove besede uporabljene na pošten način, v kontekstu in brez izkrivljanja. To je nezapisana, neizrečena pogodba, brez katere ne moremo govoriti o zaupnosti komunikacije. Žal pa v praksi ni redkost, da vir informacij vztraja na določenih pogojih oz. se pred intervjujem z novinarjem "pogaja". Želi določeno stopnjo nadzora nad končno vsebino in nad načinom, na katerega bodo besede zapisane. Pogoji, ki jih sogovornik postavi, so lahko različni: lahko zahteva naknadno odobritev teksta; pred intervjuvanjem zahteva seznanitev z vprašanji ali temami, ki bodo predmet intervjuja; lahko zahteva ureditev svojih izjav. Ti pogoji se ločijo tudi glede na to, kakšnemu mediju je intervju namenjen (tisk, televizij,radio).

² Pravni terminološki slovar SAZU, Slovenska akademija znanosti in umetnosti, Ljubljana, 1999

³ Veliki splošni leksikon, DZS, d.d., 1997

Slovenski kodeks novinarske etike govori o intervjuju v smernici 2.4., skupaj z njim pa govori tudi o avtorizaciji:

“Intervju je novinarsko neoporečen, ko je prizadeti odobril končno verzijo. V primerih, ko avtorizacija časovno ni mogoča, mora intervjuvanec nedvomno vedeti, da bodo njegove izjave objavljene v obliki intervjuja. Ustni ali pisni intervju v takih okoliščinah ni zgolj vest, marveč avtorskopravno zaščiteno delo, zlasti kadar je besedilo oblikovano v obliki navedb.”

Pojma avtorizacije kodeks ne definira, pač pa ga navezuje na odobritev končne verzije besedila intervjuja. V oči bode stavek, da je intervju novinarsko (torej profesionalno) neoporečen, ko je prizadeti odobril končno verzijo. Kaj torej, če takšne odobritve ni in tudi ni dogovora o avtorizaciji ali pa ta glede na tip intervjuja sploh ni mogoča? Ali je potem intervju profesionalno oporečen? Takšno stališče je po našem mnenju nepravilno in negira sam pomen novinarskega intervjuja.

Preidimo k bistvu: “avtorizacija” bi smela biti le dodaten »ukrep« v prizadevanju za resnično in neponarejeno obveščanje, kar je temeljna novinarjeva obveznost (določena v smernici 1 kodeksa novinarjev RS) in bi torej lahko pomenila samo preverjanje dejstev (kadar tip intervjuja to dopušča), nikakor pa ne vsebinskega spreminjanja enkrat podanih izjav in tudi ne spremembe stila pisanja ali uporabljenega izrazoslovja.

Avtorizacija torej ni nekakšna zakonsko določena dolžnost novinarja ali – na drugi strani – pravica intervjuvanca. Vendar pa se novinar z sogovornikom lahko dogovori za različne pogoje intervjuvanja in takrat je novinar takšen dogovor dolžan spoštovati⁴. Bistvo tako dogovorjenega odnosa je namreč v številnih podrobnostih, ki lahko pripeljejo do pregleda in odobritve besedila s strani intervjuvanca (pač glede na dogovor) in so sestavni del (ustne) pogodbe, ki jo skleneta novinar in sogovornik pred intervjujem (in pod določenimi pogoji lahko tudi med intervjujem; npr. če intervjuvanec postavi pogoj, da bo na vprašanje odgovoril le, če bo pred objavo lahko preveril, ali je novinar izjavo pravilno zapisal in seveda, če tip intervjuja to dopušča).

PRIMERJALNI PREGLED KODEKSOV NOVINARSKE ETIKE V NEKATERIH DRŽAVAH EVROPSKE UNIJE

V kodeksih novinarske etike nekaterih držav Evropske unije (Avstrija, Belgija, Danska, Finska, Francija, Nemčija, Grčija, Irska, Italija, Portugalska, Švedska, Velika Britanija) je zapisanih vrsto načel profesionalnega novinarskega dela, med katerimi so najpogosteje navedeni: svoboda izražanja,

⁴ Velja načelo dolžnosti izpolnitve svoje obveznosti in odgovornosti za njeno spolnitev. Udeleženci ...morajo izpolniti svojo obveznost in odgovarjajo za njeno spolnitev.

govora, komentarja in kritike, spoštovanje zasebnosti, zaščita novinarjevega vira poročanja, objektivnost, natančnost, resničnost in pravilno predstavljanje dejstev, pravica do popravka, prost dostop do virov informacij in uporaba poštenih sredstev zbiranja informacij, prepoved rasne, religiozne itd. diskriminacije, prepoved kakršnih koli zunanjih vplivov na novinarsko delo, prepoved sprejemanja podkupnin ali drugih koristi...

Določba o avtorizaciji je v slovenski kodeks uvrščena po zgledu nemškega kodeksa, ki pa v smernici 2.4. (intervju) z navidez majhno, vendar vsebinsko lahko tudi pomembno razliko, določa:

*»Intervju je **vedno** novinarsko neoporečen, če ga avtorizira intervjuvanec ali njegov pooblaščenec. V okoliščinah izredene časovne stiske, je sprejemljivo tudi, da so izjave objavljene v neavtoriziranem intervjuju, vse dokler je intervjuvancu znano, da bodo njegove besede ali bistvo njegovih izjav objavljene...«*

Kodeksi drugih (zgoraj navedenih držav) pojma »avtorizacije« ne omenjajo, »naknadno preverjanje podanih izjav« kot načelo profesionalnega novinarskega dela pa omenja le finski kodeks, ki v razdelku o pridobivanju informacij določa:

»Intervjuvanec ima pravico vedeti, v katerem mediju in v kakšni povezavi bodo njegove izjave uporabljene. Dobra praksa je tudi, da se pove, ali je pogovor namenjen objavi ali le kot »material« za ozadje zgodbe« (smernica 15)

»Kadar je to opravičeno, mora novinar upoštevati zahtevo intervjuvanca, da pred objavo preveri podane izjave, da se prepriča o točnosti izjavljenih navedb o dejstvih. Kakor koli že, novinarska avtoriteta s takšnim preverjanjem ne sme biti prepuščena vplivom izven uredniške pisarne« (smernica 16)

Švedski kodeks avtorizacije ne omenja, pač pa v razdelku o pridobivanju »materiala« navaja napotke novinarjem, med drugim tudi:

» Ugodi razumnim željam intervjuvanih oseb, da predhodno izvejo, kako in kje bodo njihove izjave objavljene« (točka 6),

»Še posebej bodi pozoren do oseb, ki niso vajeni dajanja izjav za intervju. Povej jim, ali je njegov/njen pogovor namenjen objavi ali le kot informacija« (točka 7),

»Ne popusti zunanjim pritiskom, katerih namen je preprečit ali omejiti upravičeno objavo«.

Tako o tem švedski kodeks, ki sicer velja za enega najboljših novinarskih kodeksov v Evropi. Takšna varovala imajo zapisani tudi kodeksi drugih držav. Razlog je na dlani. Intervjuvančevo preverjanje podanih izjav pred objavo je sicer v nekaterih primerih res lahko v interesu »resničnega in točnega« poročanja, kaj hitro pa se lahko v imenu tega istega interesa takšno preverjanje sprevrže v nekakšen zunanji nadzor nad objavo informacij, kar je včasih že blizu cenzuri⁵ (in ta prav gotovo ni skladna z načelom svobode obveščanja). Razlika je med tem, ali je novinar tisti, ki se vrne k intervjuvancu za dodatno pojasnilo podane izjave, ali pa je intervjuvanec tisti, ki da pobudo za to.

Na področju radiodifuzije pa so pogosti primeri, ko sogovornik zahteva, da vprašanja dobi vnaprej. Kako ravnati v takšnih primerih? Zopet stvar presoje medija/novinarja. Zanimiva pa je določba o ravnanju s sogovorniki v intervjuju, kot je zapisana v BBC-jevih navodilih za produkcijo televizijskih programov:

»Pomembno je, da sogovorniki razumejo, zakaj so bili povabljeni, o katerih temah bodo vprašani, kakšen je kontekst oddaje in njihova vloga v njej. Običajno ne bo primerno, da jim podrobnosti iz vprašanj posredujemo vnaprej, niti da dajemo kakršnakoli pojasnila o natančni obliki vprašanj.

V primeru, da sogovornik zavrne intervju, oziroma dosledno zahteva, da vprašanja dobi vnaprej, morajo programski delavci dobro premisliti, kdaj je primerno, da na to pristanejo. Če se za to odločijo, morajo v programu jasno objaviti, pod kakšnimi pogoji je bil ta intervju dogovorjen.

Sogovorniki bodo včasih postavljali nerazumne zahteve. Lahko skušajo spremeniti pogoje, pod katerimi je bil intervju ponujen – morda, da bi se izognili vztrajnemu spraševanju. Lahko bodo iskali možnost, da spremenijo okoliščine intervjuja – morda, da bi odpovedali začetek intervjuja v živo in tako skrajšali čas za nadaljnja vprašanja. V takšnih okoliščinah morajo uredniki in producenti vztrajati pri svojih zahtevah in, če je to nujno, umakniti ali spremeniti povabilo k sodelovanju. BBC jih bo pri tem podprl.«

Zanimivi so tudi argumenti proti kasnejšemu preverjanju podanih izjav, kot jih navaja Herbert Strentz⁶:

1. sposobnost novinarja: če novinar ne more intervjujati ljudi in opazovati dogodkov ter o njih »verodostojno« poročati, potem bi bilo morda primerneje, da ta oseba sploh ne bi bila novinar. Novinar naj ne prelaga bremena odgovornosti na sogovornika.

⁵ Legalne definicije cenzure ni, poudarjajo pa, da gre za načrtno nadziranje intelektualnega dela, zlasti njegove vsebine, da se prepreči razširjanje dela, ki ni zaželeno (Šinkovec J.: "Posebne osebne pravice v medijih?"; v: Podjetje in delo, Gospodarski vestnik d.d.; 1998, št. 6

⁶ Herbert Strentz: "News reporters and news sources"; Iowa state University press/ames, 1989, str.90-92.

2. poštenost; vračati se k viru za odobritev besedila je lahko neenako in nepošteno, razen, če lahko novinar to stori v večini primerov oz. za večino intervjuvancev, kar pa je lahko nepraktično in lahko vodi v prejudicialno obnašanje.
3. namen; novinarjev namen se loči od namena intervjuvanca; namreč, prvenstveni namen novinarja ni prikazati osebo intervjuvanca v najboljši možni luči, kot si ta morda želi in za kar je lahko primerno sredstvo tudi takšna naknadna odobritev novinarjevega intervjuja pred objavo
4. časovna stiska
5. dostop do informacij; v nekaterih primerih, npr. ko novinar dobi informacije od raznih pooblaščenih oseb, ki so odgovorne za dajanje javnih informacij, takšen pregled vsebine tudi ni skladen s pravico vsakega posameznika do dostopa do informacij

O tem petem argumentu bi bilo potrebno še posebej razmisliti v slovenskem prostoru, kjer so zahteve za preverjanje “javnih informacij” pred njihovo objavo postale že kar del ustaljene prakse. Ob tem pa se pozablja na določbo 45. člena zakona o medijih, ki govori o “javnosti dela in dostopu do informacij” in ki v prvem odstavku določa:

“Državni organi, organi lokalnih skupnosti, posamezniki, ki opravljajo javne funkcije, javni zavodi in javna podjetja ter druge pravne ali fizične osebe, ki opravljajo javno službo (v nadaljnjem besedilu: javne osebe), morajo dajati resnične, popolne in pravočasne informacije o vprašanjih s svojega delovnega področja za objavo prek medijev”. V četrtem odstavku istega člena zakon določa, da “imajo uredniki, novinarji in drugi avtorji programskih prispevkov pravico dostopa do informacij pod enakimi pogoji...”, v sedmem odstavku, da »za resničnost in točnost informacije odgovarja javna oseba, ki jo je dala«, avtor, ki je dobil informacijo od javne osebe, pa ni kazensko odgovoren, če je vsebinsko točno objavil prejeto informacijo.

Kakršno koli pogojevanje podajanja javnih informacij torej ne bo prišlo v poštev, saj so viri informacij tisti, ki po zakonu “morajo zagotavljati javnost svojega dela” in so “odgovorni za resničnost in točnost informacij, ki jih podajajo za javnost (oz. novinarju kot posredniku komuniciranja z širšo javnostjo)”.

Seveda je odgovornost novinarja bistveno večja, ko ne gre za pridobivanje javnih informacij od pooblaščenih oseb iz 45. člena zakona o medijih. Popolna analogija z obravnavano določbo v takšnih primerih ni mogoča. Vir informacij je v novinarski praksi mnogo širši pojem od tistega, ki ga uporablja zakon; vir informacij je lahko za novinarja vsak, ki mu informacije posreduje. In ko ne gre za objavo javnih informacij, ki jih je novinar dobil od “odgovorne” osebe, je novinar tisti, ki bi moral vedeti, kaj sme objaviti in kaj ne. Lahko so sporočila, ki jih informator posreduje novinarju, neresnična ali samo delno resnična. Lahko bi objava takšne informacije pomenila neupravičen poseg v

zasebnost, čast in dobro ime ali neupravičeno izdajo državne tajnosti ipd. Možni pravni problemi ne nastajajo samo zaradi vsebin, o katerih novinarji/mediji poročajo, pač pa tudi zaradi načina, kako poročajo (kako pripravijo vsebino prispevka). Novinar mora poznati pravo svoje države, da lahko zaščiti svoje interese kot tudi interese svoje medijske hiše. Skratka, staro načelo "ignorantia iuris nocet" ali nepoznavanje prava škodi velja tudi za novinarje in medije.

Ko novinar zbere informacije o določeni zadevi, mora presoditi pomen, koristnost in vrednost obvestil. Predvsem mora ugotoviti informatorjevo zanesljivost. In kadar podvomi v resničnost obvestila, mora novinar informacijo preveriti, npr. pri drugi osebi ali v različnih dokumentacijah ipd. Če mora novinar svoje pisanje braniti na sodišču, mu lahko pomagajo predvsem dokumentirana dejstva. Zato mora, kadar je to mogoče, storiti vse, da ob sporočilu pridobi tudi materialne dokaze.

Ob vsem povedanem pa misli bega star pregovor, ki pravi, da je "pot v pekel tlakovana z dobrimi nameni". Zato naj tu opozorimo na potencialno grožnjo, ki jo mediji predstavljajo pravicam drugih, na moč, ki jo ima vsak novinar, ko javnosti posreduje pridobljene informacije in ko lahko neko informacijo "iztrga" iz konteksta, tako da izjava, ki jo je podal sogovornik, dobi (deloma ali v celoti) drug pomen. Razpolaganje s tako močjo od vsakega novinarja zahteva visoko stopnjo tako profesionalne kot tudi osebne etike, predvsem pa dobro poznavanje pravil in načel svojega dela (objektivnost, natančnost, resničnost in pravilno predstavljanje dejstev; uporaba poštenih sredstev zbiranja informacij itd.).

Obligacijsko pravni vidiki dogovora »avtorizacije« intervjuja

Ko pred intervjujem sprejemaš pogoje, ne obljubi nekaj, kar ne moreš ali ne nameravaš storiti. Ne ponujaj nepotrebne sodelovanja, če bi to lahko vplivalo na verodostojnost intervjuja in na vsebino informacij, ki bodo nato prišle v javnost.

Vsak dogovor med intervjuvancem in spraševalcem (novinarjem) vzpostavlja svojevrsten »pogodbeni odnos«. Kot je že navedeno zgoraj, je predmet dogovora lahko različen: npr. naknadna odobritev teksta; informator lahko zahteva "ureditev" svojih izjav ali pa samo kontrolo točnosti dejstev ipd. Na novinarjevi strani pa je odločitev, ali na takšne pogoje pristane, ali pa bo poskušal dobiti informacije drugje. Namreč, članek je predvsem novinarjev končni izdelek in od njegove verodostojnosti je odvisen novinarjev ugled (in ugled "njegove" medijske hiše). Zato je v interesu vsakega posameznega novinarja, da je zgodba točna in novinar naj sam v skladu z uredniško politiko oceni, kdaj je preverjanje izjav smiselno in potrebno (npr. zapleteni strokovni izrazi ipd.).

Dogovor lahko novinar in intervjuvanec skleneta pred začetkom intervjuja, lahko pa tudi potem, ko intervju že poteka in želi imeti vir informacij pregled le nad svojim odgovorom na določeno vprašanje. Takšen dogovor nato postane za novinarja obligacijska dolžnost, za intervjuvanca pa njegova pravica.

Ker sam pojem avtorizacije v slovenski praksi ni opredeljen (v tujini pa takšen pojem pozna le Nemčija) in se pogosto napačno razlaga, je pravilno, da novinar intervjuvancu pojasni, kaj avtorizacija v slovenskem novinarstvu (glede na poslanstvo te profesije) lahko pomeni; preverjanje točnosti zapisanih dejstev, ne pa naknadno vsebinsko spreminjanje izjav in tudi ne spreminjanje stila novinarjevega pisanja.

Avtorskopравни vidiki intervjuja

Avtorizacijo intervjuja je potrebno opredeliti tudi z avtorskopravnega stališča. Zakon o avtorski in sorodnih pravicah (ZASP) pojma intervju neposredno ne omenja. Da je intervju avtorsko delo, je izrecno navedeno v doktrinah Schricher/Loewenheim Par. 2 tc. 57 in Trampuž/Oman/Zupančič str. 35, 146. Da gre pri intervjuju lahko za soavtorstvo spraševalca in intervjuvanca, je prav tako priznано v doktrini: Schricker/Melichar Par. 49 tc. 4. Zakon o avtorski in sorodnih pravicah opredeljuje avtorska dela kot individualne avtorske stvaritve s področja književnosti, znanosti in umetnosti, ki so na kakršenkoli način izražene. Tako bi lahko intervju opredelili kot avtorsko delo, če dosega ustrezno stopnjo ustvarjalnosti.⁷ V novinarski praksi, na katero se nanaša naš prispevek, se večina intervjujev uvršča med avtorska dela.

Ko torej ugotovimo status avtorskega dela, nastopijo vse posledice tega dejstva po veljavnih predpisih. Natančna analiza vseh možnih avtorskopravnih vidikov intervjuja presega obseg pričujočega prispevka, saj je naš namen osvetliti pojem avtorizacije v povezavi z novinarsko zvrstjo intervjuja. Vendar pa omenjeni avtorskopравни vidiki vplivajo na odnos novinarja in intervjuvanca, ki sta, kot omenjeno, soavtorja objavljenega intervjuja. Avtorska pravica je enovita, sestavljena iz moralnih in materialnih pravic avtorjev. Moralne pravice so neodtujljive in jih je potrebno dosledno spoštovati v praksi. Konkretno to pomeni, da mora novinar dosledno označiti intervjuvanca kot avtorja izjav in upoštevati njegovo moralno pravico do priznanja avtorstva podanih izjav. Drugače pa je v glede moralne pravice avtorja do prve objave. Menimo, da bi bilo primerno šteti, da je intervjuvanec to pravico izkoristil s tem, ko je novinarju podal svoje avtorske izjave, novinar pa, ko je intervju izročil v objavo. V primeru sklenjenega dogovora o avtorizaciji bi se lahko štelo, da je intervjuvanec to pravico izčrpal ob predaji avtoriziranega besedila. V nasprotnem primeru bi intervju kot novinarska zvrst lahko izgubil svoj pomen. Podobno prenese po našem mnenju intervjuvanec tudi materialne avtorske

⁷ glej Trampuž/Oman/Zupančič, Komentar ZASP, str. 35.

pravice, neizključno, z upoštevanjem morebitnih vsebinskih in časovnih omejitev objave intervjuja (za določen medij, v določeni številki, do določenega datuma...). Seveda so te omejitve lahko del ustnega (periodika) ali pisnega dogovora med novinarjem in intervjuvancem. Če niso dogovorjene, bi se po našem mnenju morale šteti, da so bile prenesene v takem obsegu, kot je bistven za dosego namena intervjuja in za čas, ki je običajen za to novinarsko zvrst.⁸

ZAKLJUČEK

V pomoč nam je lahko razmišljanje Stevea Weinberga, ki v svojem prispevku »Etika in srkrbost pri poizvedovalnem časnikarstvu«⁹ navaja: ...avtorizacija je privilegij, ki ga ponujam raznoterim obotavljivim virom. Preden se lotim avtorizacije, dam jasno in pisno vedeti, da (lahko, op. avtor) vir preverja le natančnost. Če je kar koli dokazljivo nenatančno, bom spremenil. Vse druge zahteve po spremembah so zgolj to – namreč zahteve. Odločitev je v mojih rokah. Če vir zanika nevedbo, ki mu je pripisana, jo imam bodisi na traku ali pa v svojih dobesednih zapiskih. Po slehernem ugovoru ponovno preverim trakove in zapiske. Če sem naredil napako, jo popravim. Če imam prav, pokažem trakove in zapiske viru. Včasih so besede pravilne, vendar pa vir ugovarja kontekstu. Pripravljen sem sodelovati v takšnem dialogu.«

⁸ Iz omenjenih razlogov je toliko bolj pomembno, da novinar pred intervjujem, če je to mogoče, pojasni kontekst, obliko in čas objave intervjuja. Če je namreč intervjuvanec želel podati intervju pred nekim dogodkom in bi po njegovem mnenju imela objava po tem dogodku lahko drugačne ali nezaželene posledice za intervjuvanca, je pomembno, da se novinar dosledno drži dogovora. Ker pa novinar pravilomam nima poblastil določati uredniške politike časnika, je smotrno, da se čas objave intervjuja ne določi absolutno, oziroma, da je čas in prostor objave dogovorjen tako, da omogoča svobodo uredniške politike, tudi če bi to pomenilo, da intervju sploh ne bo izšel.

⁹ glej Mediji, etika in deontologija, Fakulteta za družbene vede, 1996, str. 95